

2007

Sian vuosi

18. tammikuuta

Sara soittaa. Vuokra on liian suuri, rahat ei riitä. He joutuvat ehkä muuttamaan pian.

21. tammikuuta

Sara soittaa: Santtu on kuollut.

– Mitä sille kävi?

– Se oli jäänyt juomaan kotiviiniä kun muut oli lähtenyt. Sit se oli löytynyt aamulla. Tukehtunut omaan oksennukseen.

26. tammikuuta

Lastenvalvoja soitti: Jesse tavattu rapusta illalla, Sara baarissa. Tumpppi meni pelastamaan. Jesse oli tänään pois koulusta ja Tumpin luona. Ehkä huomenna myös. Pakko lähteä Helsinkiin huomenna. Mutta pian olisi henkilökohtainen käynti työkkärissä, saako sitä siirrettyä?

27. tammikuuta

15:00 Soitan Tumpille. Sara tuli sinne aamulla juovuksissa, nukkui vähän aikaa ja lähti sitten Jessen kanssa Kallioon, takaisin sen jonkun Mikon luokse, jolla on Jessen ikäinen tyttö.

20:40 Soitan Tumpille. Hän on soittanut Kallioon ja

jutellut. Sara kertoi että ei hätää, on tarkoitus jo lopetella juomista.

22:00 Soitan, Sara ei vastaa.

28. tammikuuta

Soitan, Sara vastaa. Tuntuu rauhalliselta ja selväpäiseltä. Mutta ääni on toivoton ja luovuttanut.

Jesse koulusta pois tänäänkin.

– Koululta ne kyllä ilmoittaa kohta lastensuojeluun, sanon.

– Ei sitä! Sitten Jesseä ei enää ikinä saa takaisin.

– Hei, on toi systeemi vähän kehittynyt sun lastenkodin ajoista.

Sara alkaa selostaa kauhutarinaa minkä luki jostain blogista. Sitten omia kokemuksiaan.

– Ihan hirvee natsi oli siellä komentamassa se akka. Ei saanu edes vieraita käydä. Äiti ei käynyt koskaan. Ei se vissiin kyllä välittänykkää.

– Se oli joskus 60-luvulla!

Kyllästyn, lopetan puhelun. Selaan nettiä, mitä tukitoimia on. On näköjään muitakin kuin pakkohuostaanotto. Soitan ja kerron.

– Muuta alivuokralaiseksi mulle, Sara ehdottaa. – Jaettaisi kuluja, voisit olla Jessen kanssa, eikä sulla niin huolta. Säästäisit sinäkin.

Ajattelen sitä. Kuvittelen riitoja. Ei me ihan vahingossa erottu.

15. maaliskuuta

Kevät. Pieniä päiviä näkyy siellä täällä, lumi tekee verkkaisista pakoa asfaltilta. Väsyttää joka päivä. En saa mitään hyö-

dyllistä tehtyä. Kohta 6 viikkoa Helsingissä nyt.

Sara on katkon jälkeisellä kuntoutusjaksolla Tervalammen kartanolla.

Rahat eivät riitä millään. Yksinhuoltajan pitäisi saada tukia lähes 250 euroa kuussa enemmän. Mutta minä en saa, kun en ole virallisesti yksinhuoltaja. Missään ei voi käydä, mitään peruspullaa erikoisempaa ei voi ostaa. No enpähän juo myöskään. Kökötän vain täällä Jakomäessä, päivästä toiseen.

30. maaliskuuta

Flunssa. Yhä Helsingissä. Sara on sunnuntaihin täällä ja palaa sitten Tervalammelle. Katariina on nyt myös täällä.

Käyn Tumpilla iltapäivällä. Jesse on kaverinsa luona. Sara jää yksin kissojen kanssa, raportoi kun palaan.

– Oli jotenkin orpo olo.

– Kolme tuntia?? Oot kolme tuntia yksinäsi ja tunnet olosi yksinäiseksi ???

– Joo. No mut mä olen nyt tottunu seuraan.

– Sä et kyllä ikinä ole osannu olla yksin.

– Nii. Mut kyl mä olen oppinu jotain ittestäni siellä.

– Kuulostaa hyvältä.

– Ja mä oon huomannu kans että alan tulla toimeen paremmin muitten naisten kanssa.

– Sä kehititkin aina riidan joka ainoan naisen kanssa joka oli vuokraemäntänä meillä tai majaili samalla tontilla.

– Nii.

– Kauansä olet siellä vielä?

– Meen sinne ens viikoksi vielä, sit perjantaina pois.

Minä olen täällä 18. päivään asti, silloin tapaamme vielä

lastensuojelijan.

31. maaliskuuta

Työmarkkinatuet tuli tänään. Tumppi soittaa.

– Moi.

– Moi.

– Onko paha paikka?

– Ei, en tee tässä mitään.

– Mun pitäs nyt pyytää vähän isompaa vippiä, on yks juttu. Onnistusko?

– Paljon tarviit sitte?

– No tota neljäsataa.

– No huh. Mihin?

Uuteen pelikoneeseen. Puhelun jälkeen nostan tilin tyhjäksi ja siirrän nettisiirtona Tumpille, sitten otan vielä pikavipin ja siitäkin suurimman osan laitan Tumpille.

8. huhtikuuta

Sara tulee bussilla Tervalammelta, joku kundi mukanaan.

– Öh, moi.

– Nyt en juo enää, Sara sanoo. – Iloinen ja tasapainoinen olo näin selvinkin päin.

– Kiva kuulla. Parantaa munkin fiiliksiä, et uskokaan. Ihan-ku olis taas toivoa tulevaisuudesta.

Kundi on Kalle. Pilleristi, joka yrittää raitistumista.

9. huhtikuuta

Sara on rauhallisempi, ei menetä malttiaan alituisen. Kär-sivällisempi myös Jesseä kohtaan.

– Rupeen pyykkäämään nyt.

– Tarvitko jotain apua.

– Ehen.

Kahdeksan koneellista. On kertynyt. Katariina soittaa, Sara vastaa.

– Ai tuut koska? Huomenna.

(...)

– Joo, vaikka iltapäivällä.

(...)

– Älä sit tuo siideriä mukanas, ettei viinahammasta ala kolottaa.

Jani soittaa kännissä.

– Voiks tulla sinne yöksi?

– Ai katos. No mitä?

– No mitä, ei oo mitään tekemistä eikä rahaa. Eikä oo nähty.

– No ok.

Jani tulee, jo paljon enemmän kännissä kuin soittaessaan. Tai pilleripöhnässä, en ole varma. Ei kaljaa mukana. Vetäytyy Saran kanssa sivuhuoneeseen yöksi.

10. huhtikuuta

Jessen Taape-rotta sairastuu.

11. huhtikuuta

Taape on muuttunut nopeasti raukeammaksi ja apaattiseksi. Sara lähtee viemään rottaa eläinlääkäriin. Matkalla metrossa Taape kuolee. Sara palaa takaisin kuollut rotta mukanaan.

– En mä tienny mitä sille pitäis tehdä.

– Kai se on haudattava. Mä käyn vaikka Jessen kanssa, parin päivän päästä.

– Joo. Mä lähen käymään Kallella.

– Aha?

Sara meikkaa, ja lähtee.

Illalla Sara tulee takaisin pienessä oluthumalassa, allapäin.

– Hävettää.

– Minkä helvetin takia sä nyt joit?

– No kun tuntuu kuin mikään ei sujuisi. Ihan kuin kaikki (blablab).

– Kaksi päivää. Kaksi päivää Tervalammen jälkeen!?!?!?

Kaksi päivää sitten sanoit ettet enää juo!!

– Anna olla. Mä meen nyt tonne vähän lepäämään.

Sara kaivaa jonkun valmissalaatin laukusta, pudottaa ken-
gät ja vaatteet eteiseen, menee valtaamaan vuoteeni. Syö
ja nukkuu. Minä olen ollut täällä poissa kotoa tämän takia
nyt yli kaksi kuukautta.

13. huhtikuuta

– Anteeksi.

– Tämä ei tule toistumaan.

– Ei se sovi minulle.

– Ei, ei kaikki ala uudestaan. Älä pelkää.

21. huhtikuuta

Käyn Kouvolassa. Kaksi kuukautta poissa, yli. Vessaan ja
lavuaareihin pitää laskea vettä, se on ehtinyt höyrystyä
pois.

Sara on katkaisemassa välejä Kalleen.

– Se on niin ailahteleva ja tasapainoton.

– No ei varmaan kannatakaan juopposeurassa majailla.

– Potentiaalinen uudelleenaloittaja. Viimeksikin ehdotti
kun puhuin puhelimessa, että vois mennä ottamaan oluen.

– Hankkiudu eroon. Naurettavaa, koettaa raitistua, ja
samalla lorvii deekujen kanssa.

27. huhtikuuta

Soitan. Saran (ja Jessen) muutolle ehdoton takaraja on 12. toukokuuta.

- No on ne nyt tiukkoja. Neuvottele?
- Ei vissiin suju kun jätin vuokrat rästiin.
- Nii ku ryyppäsit ne rahat?
- Kyl mä ostelin kaikkea kans.

Jollei asunto ole silloin tyhjä, Sato-asuntojen edustajat tulevat, tyhjentävät, myyntikelpoinen tavara myydään ja suurin osa tuhotaan (kertoi häätöilmoitus).

Sara yhä raittiina. Muuttouhkakin, ja hän yliluonnollisen rauhallinen.

- Miten sä jaksat? Juomattomuus auttaa?
- Nii. Ja tää kevätki ihan vaan. Ja mielialälääkitys. Teen min-kä voin ja se siitä, asiat järjestyvät sitten jotenkin lopulta.
- Niinpä kaiketi. Aina ovat järjestyneet. Lopulta. Jollakin tavalla.

Siellä hän nyt kanniskelee muuttolaatikoita ja selaa internetistä asuntoilmoituksia.

9. toukokuuta

Muutto heillä kolmen päivän kuluttua perjantaina. Uuteen – kahden kuukauden väliaikaiseen – asuntoon pääsee vasta kesäkuun alussa. Ehkä Jessen on tultava tänne loppukuuksi, ja Sara majoilee kaverien nurkissa. Mitenkähän koulu?

Viime viikonlopun join olutta, rahat vähissä. Olen kerännyt pullonkorkkeja keittiön vetolaatikkoon, se on nyt täynnä. Kymmenisen kiloa, veikkaisin.

25. toukokuuta

23:55 Jesse soittaa minulle. Äiti on tullu kotiin taksilla, mutta matkan hinnasta puuttuu kymppi ja kuski ja Sara odottelevat poliisia pihalla. Sara soitti Jesselle, että ei mene kauan. Rohkaisen Jesseä:

– Älä huolestu, kyl se kohta tulee.

Halme alkaa kolkutella minun oveni takana. Kuulen ölinän ja huutelun. En avaa.

– Hitsi tulee kyllä kalliiksi roikkua tässä puhelimessa, sanon.

– Tuu Aapeliin, mäkin oon siellä.

Pelaamme ristinollaa Aapelissa, chattaamme.

– No nyt äiti tuli.

Soitan Saralle.

– Mitä nyt taas?

– No en mä nyt paljo ole juonu. Neljä tuoppia. Älä keuhkoa siellä.

– No keuhkoanhan helvetti!

– Sattu vaan puuttumaan kymppi, ei täs muuta ongelmää ollu.

26. toukokuuta

He saivat jatkoaikaa tämän kuun loppuun, muutto on vasta viiden päivän kuluttua. Jatko tilapäisen kämpän jälkeen on yhä epäselvä.

22. kesäkuuta

Jesse tulee Kouvolaan bussilla, menen asemalle vastaan.

24. kesäkuuta

01:30 yöllä Sara soittaa. Hän on Kureniemessä, jokin osuuskunta se on. Saari. Meni Kallen kanssa sinne, sitten Kalle lähti huitelemaan omille teilleen. Joku siellä tarjoili konjakkia. Ja joku toinen sitten kertoi juttuja poikansa hirttäytymisestä.

- Mua alko ahistaa, mä otin sit pameja Kallen varastoista.
- Paljonko?
- Jotain kuus tai kaheksan.
- Huh. Ootsä vielä kännissäkin?
- En mä paljon. Ei tää paha oo. Nyt mua alkaa nukuttaa.
- Ei saatana – !

25. kesäkuuta

11:00 aamulla Sara soittaa.

- Hyvää juhannusta.
- Olet hengissä.
- Joo, ei täs hätää. Älä huolestu. Vähän tokkurainen olo tietysti mut kyl tää tästä.

Soitan myöhemmin päivällä mutta puhelimeen ei saa yhteyttä.

Jesse on täällä viikon, ainakin jos Saran suunnitelmat pitävät kutinsa.

28. kesäkuuta

Saan Saraan lopulta yhteyden. Hölmöilivät kuulemma jotain kanootissa Kallen kanssa ja puhelin kastui.

- Perkele täällä saa lämmittää edes saunaa ja huuhtoa pois hikiä. Koko päivän paiskittu hommia.
- No mikä siellä nyt on?

– Täällön yks vittupääakka.

29. kesäkuuta

Sara tulee hakemaan Jessen luokseen Kureniemeen. Soitan juuri ennen junan lähtemistä, Sara itku kurkussa:

– Se paholaisakka, sillä on määräysvalta siellä ja se sano että mä olen vaan lorvinu. Enkä mä saa enää tulla sinne.

He suuntaavat siis Helsinkiin. Jesse on pettynyt.

3. heinäkuuta

Huomenna ratkeaa saako Sara, ja Jesse, asunnon Pitäjämäestä. Odotan hermostuneena, minäkin.

4. heinäkuuta

Eivät saa.

Sara sai takautuvia Kelan rahoja. Ne menevät taksiin ja viinaan.

21. heinäkuuta

Päätettiin että parempi jos Jesse muuttaa asumaan kansani. Nyt etsin asuntoa Helsingistä. Olemme Untamontiellä Käpylässä, tilapäiskämpässä, Sara joutuu muuttamaan tästä 31.7. Olen selannut asuntoilmoituksia ja soitellut vaikka minne mutta vielä ei ole onnistunut.

Sara makailee patjalla rahattomana. Ja flunssassa.

Kissavanhus räähyy päivällä ja yöllä, miksi, emme tiedä. Uni katkeilee. Joitakin asuntoesittelyjä huomenna, ylihuumenna ja maanantaina. Mentävä on, vaikkei kenellekään

tunnu kelpaavan.

27. heinäkuuta

Saraa ei ole näkynyt päiväkausiin. Soittaa jostain kaverilta.

- Voitko lainata kolmekymppiä?
- Ei oo paljon rahaa. Käviskö kaksikymppiä.
- Kai sen on sitten käytävä. Pistä mun tilille, tarviin sen kohta.
- Ei meillä ole samaa pankkia, etkö perkele ikinä muista. Menee kaks päivää ennenku tulee.
- Ai niin. No voihan hitto.
- Ja koska vittu tulet auttamaan tänne. HÄ!?
- Älä nyt keuhkoa mulle. Mä tuun huomenna.

28. heinäkuuta

Ei näy Saraa.